

nægte dette Lovforslag Obergang til 2den Behandling.

Formanden: Den ærede 3die Lands-
thingsmand for 5te Kreds har Ordet for en
kort Bemærkning.

Opnøbb: Ja, det er er en ganske
kort Bemærkning. Det ærede Medlem
sluttede med, at han ikke saae, hvorledes vi
kunde komme ind paa Grundlovens Grund
uden ved at nægte dette Lovforslag videre
Fremme. Grunden til, at jeg begjærer
Ordet, er, at det ærede Medlem gjorde en
Bemærkning imod, hvad jeg havde sagt i
mit forrige Foredrag, nemlig at den Tale
om, hvorvidt vi ere paa Grundlovens Grund
eller ikke, synes jeg er overflødig efter den
faldne Høiesteretsdom. Det ærede Medlem
sagde nu: Ja, denne Høiesteretsdom er ikke
ufeilbarlig; jeg bøier mig for den, men jeg
forstaar den ikke. Dette Sidste er os lige-
gyldigt — saaledes som der blev sagt en
Gang før — naar bare det ærede Medlem
bøier sig for Dommen. Men jeg vil kun
gjøre en Bemærkning med Hensyn til de
Udtalelser og den Tale, vi have hørt fra
det ærede Medlem om, at denne Høiesterets-
dom og lignende politiske Domme, som ikke
falde i „Folkets“ Smag, de have ikke noget
at betyde, de ere ikke „Folkets“ Dom, denne
er en ganske anden, den giver sig Udslag i,
at naar en Mand bliver ved Høiesteret dømt
for en almindelig Forbrydelse, saa bliver
der gjort Fæst for ham. Dette er farligt.
Det er farligt, at Folket og Folketførerne
paa den Maade ville sætte deres Dom over
Høiesteretsdommen. Dette bør vi protestere
imod. Det er det Sørgelige, at vi snart
komme til det Punkt, at man styder Dom-
stolene til Side for at sige: Domstolene
have dømt, men Folkets Dom er en anden.
Som et lille Exempel vil jeg blot nævne, at
jeg for et Par Dage siden læste i et Blad,
at da i en lille jydsk Kjøbstad en Person
blev arresteret for en eller anden Ting, saa
traadte der En frem og sagde, at „Folket“
ønskede ham frigtvet. Se, det er akkurat
Tankegangen. Den eneste Feil, der skete,
var, at han, der udtalte sig paa den Maade,
ikke ogsaa blev puttet i Gullet.

Formanden: Det ærede 4de Medlem
for 7de Kreds har Ordet for en kort Be-
mærkning. Jeg haaber, at det er en virkelig
kort Bemærkning.

Høft: Jeg vil tillade mig at gjøre et
Par Bemærkninger til den ærede 2den
Landsthingsmand for 7de Kreds (Madsen).

Naar han talte om den Orden, som efter
hans Mening herskede i Fjor paa det
Møde, som vi omtalte, saa skal jeg ikke ind-
lade mig videre derpaa, da hans Begreber
om Orden vistnok ere diametralt modsatte
mine Begreber. Men dernæst kaldte han
mig paa en vis Maade til Bidne paa, at
han aldrig havde ophidset til Vold imod
Politiet. Dertil skal jeg sige, at det har jeg
ikke hørt, naar jeg var til Stede, det var
netop det ærede Medlems Udtryk. Naar
han vil opfordre mig til at bevibne, at han
ikke har ført ophidsende og æggende Tale
paa noget Møde, saa kan jeg ikke
tjene ham. Jeg kan ikke der aflægge Bidnes-
byrd for ham, og jeg tror, at hvis det
ærede Medlem læste Referaterne af de Taler,
han har holdt, saa vilde han ikke fremføre
en saa freidig Paastand, som han i den
Henseende er fremkommen med. Naar det
ærede Medlem sagde, at han vilde garan-
tere for, at naar Gendarmerne kom bort fra
Vendshjævel, saa vilde der komme No og Orden
i Vendshjævel, saa skal jeg dertil bemærke,
at jeg tror, at 30 velbevæbnede Gendarmere yde
bedre Garanti end selv det ærede Medlem.

Formanden: Jeg veed, at den ærede
Krigsminister ønsker at udtale sig, hvad der
ogsaa er fuldkommen naturligt; men med
den ærede Ministers Minde giver jeg først
Ordet til 4de Landsthingsmænd for 9de Kreds,
der har forlangt det. Jeg antager, han vil
fatte sig i nogenlunde Korthed. Jeg seiler
næppe i, at der er et almindeligt Ønske om
snarlig Afslutning heri Salen.

Dan: Jeg skal fatte mig saa kort,
som det er mig muligt; men da der er gjort
adskillige Indvendinger imod, hvad jeg har
fremført, saa maa jeg gjøre et Par Be-
mærkninger dertil. Først skal jeg gjøre et
Par Bemærkninger til det ærede 4de Med-
lem fra Kjøbenhavn (Madsen). Han be-
høver ikke at frygte for mig, jeg skal nok
holde mig til Sandheden. Jeg har aldrig
talt om de 2 Mill., som fra den anden
Side blev bevilget til Arbejders Udførelse,
men kun om den ene Million, som det ærede
Medlem var med til at modsætte sig blev
udbetalt til de Fattiges Kasse. Dette er
Sandhed og intet Andet. Jeg har ogsaa
talt om Harmen i Befolkningen — det er og-
saa Sandhed — jeg har advaret mod at
træffe Foranstaltninger, som kunne drive
denne Harmen videre, men jeg har sagt, at
Harmen var ikke anderledes, end at det sted-
lige Politi prægtig kunde hævde sin Auto-
ritet. Det har jo netop viist sig, at hvor
der kun var stedligt Politi, der forløb Alt